

Sygn. akt VI Gz 40/18

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Małgorzata Bartczak – Sobierajska

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2018 r. w Toruniu

w postępowaniu uproszczonym

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w G.

przeciwko Z. C.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 9 stycznia 2018r., sygn. akt V GC 2136/17

postanawia

uchylić zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem. Sąd Rejonowy stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie wskazując, że pozwany skutecznie podniósł zarzut niewłaściwości Sądu Rejonowego w Toruniu w sprzeciwie od nakazu zapłaty (k. 78). W uzasadnieniu Sąd pierwszej instancji stwierdził, że faktura została częściowo zapłacona przez pozwanego, tym samym doszło do ustalenia – per facta concludentia – sposobu i miejsca spełnienia świadczenia. W tej sytuacji, według tego Sądu, przywołany przez powoda art. 454 § 2 k.c. (zapłata w siedzibie przedsiębiorstwa) nie ma zastosowania. Miejscem spełnienia świadczenia, a w konsekwencji miejscem wykonania umowy w rozumieniu art. 34 k.p.c. jest zatem W., a nie T.. Powód nie dokonał wyboru właściwego Sądu w Warszawie. Uwzględniając więc zarzut niewłaściwości Sądu, sprawę należało przekazać sądowi właściwemu ogólnie dla pozwanego.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik powoda domagał się jego uchylenia i zasądzenia kosztów postępowania zażaleniowego. Skarżący zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego w postaci art. 454 k.c. poprzez:
  - a. jego niewłaściwą wykładnię i przyjęcie, że miejscem spełnienia świadczenia nie jest siedziba wierzyciela, tylko siedziba banku prowadzącego rachunek bankowy wierzyciela, w sytuacji, w której strony nie umówiły się na odmienne od uregulowanego w kodeksie cywilnym miejsca spełnienia świadczenia,
  - b. błędne przyjęcie, że wybór miejsca spełnienia świadczenia dokonał się poprzez wskazanie rachunku bankowego, podczas gdy było to tylko wskazanie możliwego sposobu uregulowania zobowiązania, na który jednak definitywnie

cofnięto zgodę poprzez jednoznaczne wskazanie w pozwie siedziby wierzyciela jako miejsca spełnienia świadczenia uzasadniającą właściwość miejscową sądu,

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść postanowienia, tj. art. 34 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, tj. nieuwzględnienie wskazanej przez powoda właściwości przemiennej sądu z uwagi na miejsce spełnienia świadczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wbrew Sądowi pierwszej instancji, powód w pozwie prawidłowo powołał się na właściwość przemienną wynikającą z art. 34 k.p.c. wskazując, że miejscem wykonania umowy jest siedziba wierzyciela w G..

Zgodnie z art. 34 k.p.c. powództwo o wykonanie umowy można wytoczyć przed sąd miejsca jej wykonania. Miejsce wykonania umowy, w braku wyraźnego oznaczenia go przez strony lub z uwagi na właściwość zobowiązania, określają reguły wyrażone w art. 454 k.c., w tym ta wynikająca z § 1 i 2 tego artykułu, zgodnie z którą dług pieniężny ma charakter oddawczy, a zatem o miejscu jego spełnienia decyduje siedziba wierzyciela lub jego przedsiębiorstwa w chwili spełnienia świadczenia.

Uznanie siedziby banku prowadzącego rachunek wierzyciela za miejsce spełnienia świadczenia pieniężnego jest dopuszczalne tylko w tych przypadkach, w których obie strony wyraziły zgodę na zapłatę na określony rachunek wierzyciela. Ponieważ nie ma podstaw do uznania istnienia in concreto takiej zgody, o miejscu spełnienia świadczenia pieniężnego nie decyduje siedziba banku prowadzącego rachunek powoda w W. – jak błędnie uznał Sąd Rejonowy.

Jeżeli bowiem dłużnik nie zastosuje się do żądania zapłaty na wskazany przez wierzyciela rachunek bankowy, za miejsce spełnienia świadczenia należy uważać, z wszystkimi tego konsekwencjami procesowymi łączącymi się z powiązaniem art. 34 k.p.c. z regulacją art. 454 k.c., miejsce zamieszkania lub siedzibę (siedzibę przedsiębiorstwa) wierzyciela w chwili spełnienia świadczenia. Pogląd taki wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 14 lutego 2002 r. (III CZP 81/2001, OSNC nr 2002, nr 11, poz. 131) i Sąd Okręgowy z nim się zgadza. W niniejszej sprawie pozwany spełnił tylko część roszczenia na wskazany przez powoda rachunek bankowy. W pozostałej części pozwany odmówił zapłaty. Trudno przyjąć w takiej sytuacji, że strony nadal wiąże porozumienie co do miejsca spełnienia świadczenia. Rację ma skarżący, iż wskazanie numeru rachunku bankowego było tylko jednym z możliwych sposobów zapłaty. Nie ulega wątpliwości, iż pozwany nie podjął działań w celu zapłaty całej należności na rachunek bankowy w wyznaczonym terminie, zatem powód mógł żądać w pozwie spełnienia świadczenia już nie na rachunek bankowy, tylko poprzez zapłatę w miejscu jego siedziby, co też uczynił.

Z przedstawionych względów, skoro siedzibą powoda jest G., a więc miejscowość objęta właściwością Sądu Rejonowego w Toruniu – Sądu Gospodarczego, powód, korzystając z właściwości przemiennej, wytoczył powództwo przed sąd właściwy miejscowo.

W związku z tym zarzuty zażalenia są zasadne, a zatem zaskarżone postanowienie należało uchylić i przekazać Sądowi pierwszej instancji do rozpoznania (art. 386 § 1 w zw. z art. 397 § 1 i 2 zd. 1 k.p.c.).

Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c.), co wyklucza w postępowaniu wpadkowym możliwość rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego.

(...)

Z.

1. (...),

2. (...),

3. (...)

T. 23.04.2018 r.